

Zien is geloven!

Wat vond u er eigenlijk van, toen u dat zag staan, op het

programmaboekje: 'Zien is geloven'?

Daar ben ik eigenlijk wel benieuwd naar:

wat deed dat met u? Misschien dacht u wel:

'Nou, volgens mij is het dat niet.

Want geloven, dat is juist: aanvaarden

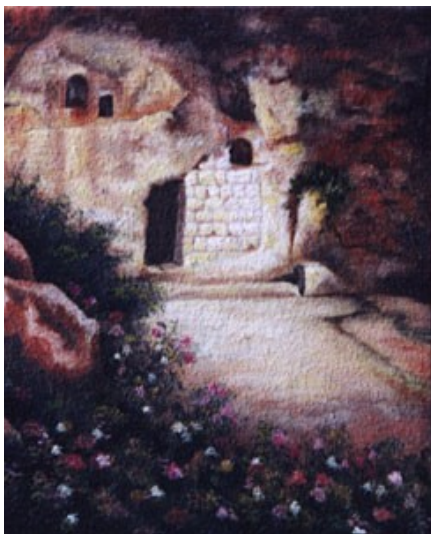
wat je niet ziet.

Toch? Anders is het geen geloof meer.'

Of misschien dacht u:

'Ja! Dat vind ik nou ook! Eerst zien, dan geloven! Ik ben benieuwd wat ze daar nou over te zeggen hebben.'

'Zien is geloven.' Misschien wilt u ook weleens wat zien van God. Dat u dán zegt: 'Ja, nú kan ik geloven. Als ik het maar zé!'

Het lege graf: alle hoop de bodem ingeslagen...

Dat thema, 'Zien is geloven', dat heeft alles te maken met een zinnetje uit dat laatste bijbelgedeelte dat we gelezen hebben. Wat is er aan de hand? Nou, op die vroege zondagmorgen gebeuren er ingrijpende dingen. Maria van Magdala, dat is één van de vrouwen die met Jezus zijn meegereisd, de afgelopen jaren, samen met die kring van leerlingen, discipelen van Jezus. En Maria van Magdala gaat al heel vroeg naar het graf, als het nog donker is. Dat graf, dat is niet zo'n graf in de grond, zoals wij dat kennen, maar het is een spelonk in de rotsen, en om dat graf af te sluiten is er een steen voor gerold. Maar wat ziet Maria van Magdala? Die steen is weg! Het graf is leeg! Maria, ze staat stijf van schrik! Wat is hier gebeurd?! Meteen rent ze weg om Petrus te gaan zoeken, en Johannes, de twee volgelingen van Jezus die vaak het voortouw genomen hebben. Petrus en Johannes, en trouwens ook alle andere leerlingen van Jezus, zijn na de kruisiging van Jezus totaal uit het veld geslagen. Ontmoedigd. Gedesillusionneerd. Drie jaar lang hebben ze Jezus gevolgd. Drie jaar lang hebben ze Hem bezig gezien. Drie jaar lang hebben ze zijn woorden gehoord. Ze hebben ervan gedroomd, dat Hij Koning zou worden. Dat Hij de Romeinen het land uit zou jagen en dat er dan een nieuwe tijd zou beginnen. Drie jaar lang hebben ze hoop gehad, en verwachtingen gekoesterd. Enorme verwachtingen. Maar nu is alles weg. De hoop is de bodem ingeslagen. Jezus is gestorven aan het kruis. Dood en begraven. Het is over en uit. Ze voelen zich totaal leeg. Terug bij af.

En dan komt Maria van Magdala binnenrennen. Buiten adem en bleek van schrik, helemaal ontdaan, doet ze haar verhaal: 'Ze hebben de Heer uit het graf weggehaald, en we weten niet waar ze Hem nu neergelegd hebben.' Petrus en Johannes weten niet wat ze horen, Ze staan op, ze kijken Maria aan, en meteen rennen ze naar het graf, zo snel ze kunnen. Johannes is ook de schrijver van dit verhaal, van dit hele bijbelboek. Hij vermijdt het altijd om

zijn eigen naam te noemen. Hij zegt ook niet: 'Ik deed dit' en 'Ik deed dat'. Nee, hij noemt zichzelf de 'leerling van wie Jezus veel hield'. Johannes is een bescheiden mens. Hij zegt als het ware: 'Ik ben een mens met fouten, ik had er helemaal geen recht op dat Jezus mij opnam in die kring van leerlingen. Maar Hij hield veel van mij. Daarom mocht ik er tóch bij horen!'

Wat is er gebeurd ?!?

Johannes is sneller dan Petrus. Misschien omdat hij jonger is. Hij komt het eerst aan bij het graf. Inderdaad... de steen is weg! Hij kijkt naar binnen: daar liggen de grafdoeken. De linnen doeken waarin ze met elkaar Jezus' lichaam gewikkeld hebben, Zijn dode lichaam. Daar liggen ze, die doeken... Johannes aarzelt, hij durft niet zomaar naar binnen te stappen.

Maar dan komt Petrus aanrennen, hijgend van de inspanning, en Petrus wil meteen weten wat er aan de hand is. Hij stapt zó naar binnen. En ook hij ziet de grafdoeken. Prachtig wit linnen. En dan is er nog een kleinere doek, waarmee het gezicht van Jezus was bedekt. Die ligt er ook, maar op een andere plek, mooi opgerold. Terwijl Petrus staat rond te kijken, komt Johannes binnen. En dat moment, dat zal Johannes zijn leven lang nooit meer vergeten. Een jaar of zestig later heeft hij dit bijbelboek geschreven, hij was toen rond de 90 jaar. Maar als hij het opschrijft, dan proef je in die paar woorden een diepe emotie. 'Toen ging ook de andere leerling, die het eerst bij het graf gekomen was, het graf in. Hij zag het, en geloofde.' Johannes weet het nog als de dag van gisteren. daar, in dat graf, ziet hij die doeken liggen. En meteen dringt het tot hem door: 'Hier is geen sprake van grafroof. Het lichaam van Jezus is niet weggehaald. Niet door grafrovers. Die zouden die mooie, dure linnen doeken niet hebben achtergelaten, end ei zouden die ene kleine doek

niet keurig hebben opgerold. Dieven ruimen niet op. Maar het lichaam is ook niet door vrienden meegenomen. Want waarom zouden die Jezus helemaal hebben ontdaan van die grafdoeken? Die zouden Zijn lichaam met doeken en al hebben meegenomen.

Nee, op het moment dat Johannes daar staat, in dat graf en zet wat er aan de

hand is, weet hij het opeens heel zeker: Jezus is opgestaan. Jezus leeft! Hij moet weer tot leven gekomen zijn! Op deze dag heeft Hij een volstrekt nieuw begin gemaakt!

Jezus leeft! Hij laat Zijn sporen na

Ja, wat doet u nu met dit verhaal? Misschien bent u er mee opgegroeid, misschien vindt u het prachtig. Maar het kan ook zijn, dat u zegt: 'Tja, over allerlei bijzondere mensen doen zoveel bijzondere verhalen de ronde, maar ik zie het meer als een legende. Zo, zoals het er staat, kan ik dat niet geloven.'

Nou, als u dat denkt, dan moet ik u toegeven: het is een bizar verhaal, uiterst bizar. Maar die leerlingen van Jezus geloofden het zélf dus eerst óók niet. Alleen, ze werden

geconfronteerd met feiten, die hen uiteindelijk naar die andere conclusie toe brachten. Ze konden er als het ware niet meer onderuit. Johannes ziet wat er gebeurt, en dan dringt het geloof door in zijn hart.

Wat ziet Johannes? Hij ziet dus niet Jezus Zelf. Op dit moment nog niet. Later zal hij Jezus Zelf ontmoeten, de opgestane Heer. Maar hier nog niet. Nee, wat hij hier ziet, dat zijn de sporen van het werk van Jezus. Wat Jezus gedaan heeft, dat heeft zijn sporen nagelaten. En als Johannes die sporen ziet, dan combineert hij dat met alles wat hij al over Jezus weet. Want deze ervaring doet hij niet op in het luchtledige. Hij heeft die drie jaar met Jezus al meegemaakt.

En als u nu hier zit, en het is voor u menens, u zegt: 'Ik wil graag weten of Jezus echt leeft. Ik weet het niet, er zijn mensen om me heen die beweren dat het ze contact hebben met God, en dat Jezus aan het werk is in hun leven, ik hoor ze dat zeggen, maar ik weet het niet. En ik zou het willen weten', als dat het geval is bij u, dan kan juist dit bijbelverhaal voor u een sleutel worden. Een eye-opener. Want wat doet Johannes? Hij is op weg gegaan met Jezus, gewoon Hem leren kennen, wie Hij is, wat Hij doet, Johannes heeft het allemaal gezien. Dat is een actieve keuze geweest van Johannes. En dan komt er een moment, dit moment, waarop hij concreet ziet dat Jezus aan het werk geweest is. Heel duidelijk ziet hij de sporen die Jezus heeft achtergelaten. En dan... klikt het bij Johannes!

Als u wilt weten of Jezus leeft, ga dan op onderzoek uit! Leer Hem kennen! Ga de Bijbel lezen, ontdek wie Hij is, bid maar gewoon: 'Heer, als U er bent, geef dan dat ik U leer kennen.' Sluit u aan bij een kerk, of raak daar intensiever bij betrokken. Zoek maar! Ontdek wie Jezus is. En dan, vroeg of laat, komt er een moment dat u dingen meemaakt, waarvan u zegt: 'Hé, ik geloof dat hier Jezus aan het werk is!' Wat dat moment is? Dat kan van alles zijn. Ik heb al zoveel verschillende verhalen gehoord van mensen die zeiden: 'Toen en toen, toen had ik ergens om gebeden, en er gebeurde iets... Andere mensen haalden hun schouders op, die zeiden: "Toeval..." Maar voor mij was het geen toeval.'

Ga op pad met Jezus.

Vroeg of laat zie je Hem aan het werk!

Geloof heeft dus te maken met twee dingen. Aan de ene kant moet je zelf op pad gaan. Johannes was al drie jaar met Jezus op pad geweest. En nu: als hij niet naar het graf was gegaan, dan had hij deze ervaring niet opgedaan. Dus dat is de ene kant: op pad gaan, actief Jezus zoeken. En de andere kant is, dat Hij dan, vroeg of laat, heel persoonlijk aan u zal laten merken dat Hij er is. Dat Hij leeft. Dan komt die dag, dat u zegt: 'Nu zie ik het! Hij leeft! Inderdaad, Hij leeft!'

Ricardo dos Santos Leite is een Braziliaan. En Ricardo had een jonger broertje, die zijn naam, Ricardo, niet uit kon spreken. Dus die noemde zijn oudere broer Kaká. Kaká is op dit moment wereldberoemd, als speler van AC Milan. In december 2007 kreeg hij de Gouden Bal voor de Europees voetballer van het jaar. Nu weet ik niet of u van voetbal houdt. De één vindt het geweldig en de ander vindt het helemaal niks. En rondom dat voetbal is er natuurlijk ook

een heleboel waanzin, laten we wel zijn. Maar God werkt overal, ook in de wereld van de voetballerij. Kaká was als jongetje al goed in voetbal. En hoe ging dat? Hij droomde ervan om bij de top te horen. Maar in het 2000, hij was 18 jaar, dook hij in een zwembad, in een dolle bui, een beetje overmoedig, en dat zwembad bleek heel ondiep. Eén van zijn nekwervels brak, en de artsen zeiden: 'Groot kans dat je je droom om profvoetballer te worden maar moet opgeven.'

Maar wat gebeurde er? Kaká herstelde wonderbaarlijk! Hij zegt in een interview: 'De artsen zeiden dat ik geluk had dat ik nog normaal kon lopen. Zij spraken over geluk en mijn familie sprak over God. Thuis dankten we God altijd, omdat we wisten dat het Zijn hand en Zijn verlossing was geweest die mij beschermd had.'

Zien is geloven. Kaká was al op weg met God. Als 12-jarige jongen had hij zich laten dopen en was er een relatie met God gegroeid. Hij kon zijn genezing niet zomaar zien als

toeval. Hij wist zeker: 'Jezus leeft!' Op dit moment gebruikt Kaká zijn bekendheid en zijn rol als topvoetballer om te getuigen van Jezus. Vaak draagt hij onder zijn voetbaltenue een shirt met de tekst / *belong to Jesus*. Wanneer hij scoort gaat het roodzwarte shirt van AC Milan omhoog en belijdt hij

met die tekst: *Ik behoor Jezus toe*. Ik ben van Hem!

Johannes, hij staat in het graf, hij ziet wat er gebeurd is en hij gelooft. 'Want' schrijft hij dan, 'ze hadden uit de Schrift nog niet begrepen dat Hij uit de dood moest opstaan.' Later wel! Toen gingen ze met nieuwe ogen die Bijbel lezen en toen vielen alle puzzelstukjes in elkaar.

Vandaag geeft God u een kans! De kans van een nieuwe start. Ga met Hem op weg! Lees de Bijbel, dan gaan ik in uw leven, in jouw leven de puzzelstukjes op hun plaats vallen. En dan komt er een moment, dat ook u, ook jij, het zult ontdekken: 'Inderdaad! Hij leeft echt!'

Hem Zelf zien we nog niet. Maar Hij ziet óns wel!

Zien is geloven. Nog één ding daarover. Zien is geloven. Als we er oog voor krijgen, gaan we in deze wereld heel veel zien van God. De sporen van Zijn werk. Net als Johannes. Maar God Zelf, die zien we hier nog niet. Maar weet u waar het in het geloof uiteindelijk om draait? Niet dat wij God zien, maar dat God ons ziet. Op het balkon van een huis stond een jongetje. Het huis stond in brand en het jongetje gilte het uit. Het was nacht en overal was rook. Beneden stond zijn vader. 'Spring maar!' zei zijn vader. 'Spring maar!'

'Ik durf niet,' zei het jongetje, 'ik kan u niet zien!'

Maar zijn vader riep: 'Dat geeft niet! Spring maar! Ik zie jou wel!'

Uiteindelijk is het dát! Als je er oog voor krijgt, mag je het zien: Jezus leeft! Hij laat Zijn sporen na. Maar wat nog veel belangrijker is: Jezus ziet óns! Hij zegt: 'Kom maar! Spring maar! Geloof maar! Geloof in Mij! Want ook al zie je Mij niet, Ik zie jou wel!' Amen.